

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
JEAN MISCHO

fremsat den 10. december 1986 *

Høje Domstol.

Det fremgår af Domstolens praksis¹, at »ifølge traktatens artikel 173, stk. 2, kan et af private anlagt annullationssøgsmaal kun antages til behandling i realiteten, såfremt den anfægtede retsakt, selv om den er udfærdiget i form af en forordning, dog reelt er en beslutning, der berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt. Denne bestemmelse har navnlig til formål at undgå, at Fællesskabets institutioner ved blot at anvende forordningsformen får mulighed for at afskære en privatpersons sagsanlæg i anledning af en beslutning, der berører ham umiddelbart og individuelt, og således at tydeliggøre, at den valgte form ikke kan ændre en retsakts beskaffenhed.

En privatpersons søgsmaal skal imidlertid afvises, såfremt det er rettet mod en almengyldig forordning, jfr. traktatens artikel 189, stk. 2, idet afgørelsen om, hvorvidt der foreligger en forordning eller en beslutning ifølge Domstolens faste praksis skal bero på, om den omhandlede retsakt er almengyldig eller ej. Der skal derfor tages stilling til de anfægtede akters beskaffenhed og navnlig de retsvirkninger, de er tænkt at skulle have eller faktisk har.«

Ifølge den samme retspraksis har en retsakt almen gyldighed, dersom den »finder anvendelse på objektivt afgrænsede forhold og har retsvirkninger over for generelt og abstrakt afgrænsede personkredse«.

Rådet har under sagen nedlagt påstand om afvisning og støttes i sine påstande af Kommissionen, der har interveneret, og nedlagt påstand om, at Domstolen anvender den nævnte retspraksis og som følge heraf fastslår, at artikel 6, stk. 5, i Rådets forordning (EØF) nr. 3309/85 af 18. november 1985 om fastsættelse af almindelige regler for betegnelse og præsentation af mousserende vine og mousserende vine tilsat kulsyre² netop har en sådan almen gyldighed, hvorfor den tyske virksomhed Deutz und Geldermann, der fremstiller og forhandler mousserende vine, ikke kan anses som individuelt berørt af denne bestemmelse.

Det skal indledningsvis fastslås, at artikel 6, stk. 5, indeholder to forskellige bestemmelser, nemlig en almindelig regel og en midlertidig undtagelse.

Den almindelige regel, der indeholdes i afsnittene 1 og 2, består af et forbud mod ved betegnelsen mousserende kvalitetsvin at henvise til en fremstillingsproces med geografisk angivelse, dersom det pågældende produkt ikke har ret til en sådan oprindelsesbetegnelse.

Denne regel er utvivlsomt en almengyldig regel som omtalt i Domstolens praksis, hvis indhold jeg lige har nævnt.

Som Rådet har anført i sit skriftlige indlæg, finder dette forbud uden tidsbegrænsning anvendelse på alle producenter og »alle for-

* Oversat fra fransk.

1 — Jfr. særligt dom i sag 147/83 af 29. januar 1985, Binderer mod Kommissionen, Sml. s. 257, og dom i sag 307/81 af 6. oktober 1982, Aluisisse mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463.

2 — EFT L 320, s. 9.

handlere, både nuværende og fremtidige, af mousserende vine, hvad enten de forhandler mousserende vine fremstillet i Fællesskabet eller indførte mousserende vine. Denne almindelige og teoretiske regel gælder således for en persongruppe, der ikke er afgrænset, og angår kun sagsøgeren i dennes egenskab af *nutidig* forhandler af mousserende vine. Imidlertid kan denne egenskab erhverves af enhver anden person, der ønsker at udøve denne økonomiske aktivitet. Dette forbud rammer således givetvis ikke en lukket og begrænset kreds af erhvervsdrivende, hvis sammensætning i fremtiden ikke kan ændres.«

Men den af selskabet Deutz und Geldermann anlagte sag vedrører netop ikke det almindelige forbud i stk. 1 og 2. Sagsøgerens påstand er nemlig, »at forordning nr. 3309/85 annulleres for så vidt det i forordningens artikel 6, stk. 5, bestemmes, at henvisningen til den fremstillingsproces, der benævnes 'méthode champenoise', kun, hvis den anvendes traditionelt, må anvendes i en periode på endnu otte vinproduktionsår«.

Formålet med søgsmålet er således hovedsagelig, at få ordene »i en periode på otte vinproduktionsår«, der optræder i artikel 6, stk. 5, tredje afsnit, ophævet.

Det må derfor undersøges, om sagsøgeren umiddelbart og individuelt er berørt af den pågældende overgangsbestemmelse.

Det skal straks anføres, at sagsøgeren anvender »méthode champenoise« og derfor ubestrideligt er *umiddelbart* berørt af den pågældende bestemmelse.

Det drejer sig således om en bestemmelse, der optræder i en forordning, der er umiddelbart anvendelig, og som ikke kræver nogen gennemførelsesbestemmelse fra Fællesskabets og de nationale myndigheders side,

ligesom den heller ikke giver disse adgang til at udøve noget skøn.

Problemet kan følgelig reduceres til spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelsen i artikel 6, stk. 5, tredje afsnit, trods den omstændighed, at den optræder i en forordning, kan anses som en umiddelbar beslutning eller en række umiddelbare beslutninger, fordi den hviler på kriteriet om »traditionel anvendelse«, og fordi den kun synes at kunne angå et begrænset antal erhvervsdrivende, der kan identificeres.

1. Rådet har anlagt en yderst bred fortolkning af begrebet »traditionel anvendelse«, der udelukker, at Deutz und Geldermann kan være individuelt berørt.

Efter Rådets opfattelse er denne betingelse ikke umiddelbart rettet til enhver producent eller forhandler, men til et givet land eller en given region. Det er således ikke alene producenterne og de handlende, der traditionelt har anvendt denne henvisning, der kan fortsætte med at gøre det i endnu otte år, men alle producenter og handlende, nuværende såvel som fremtidige, i en medlemsstat eller en region, hvor denne henvisning traditionelt anvendes, der endog kan begynde at anvende den på et hvilket som helst tidspunkt inden for overgangsperioden i forbindelse med fremstillingen af mousserende vine efter »méthode champenoise«.

Kredsen af de omfattede erhvervsdrivende er således på ingen måde låst fast.

Imidlertid forekommer den af Rådet foreslåede brede fortolkning mig ikke overbevisende.

En overgangsbestemmelse har nemlig sædvanligvis til formål at gøre det muligt for erhvervsdrivende, der rent faktisk har haft

fordel af en bestemt ordning på det tidspunkt, da en ny ordning gennemføres, gradvis at tilpasse sig den nye ordning.

Jeg finder hverken i bestemmelserne eller betragtningerne til forordning nr. 3309/85 holdepunkter for, at det skulle forholde sig anderledes i nærværende tilfælde.

2. Sagsøgeren har på sin side anført, at overgangsbestemmelsen i virkeligheden kun angår de for tiden værende producenter af mousserende vine og ikke forhandlerne, fordi overgangsbestemmelsen taler om den traditionelle anvendelse af en *fremstillingsproces*, som kun producenterne kan have gjort brug af.

En forhandler kan nemlig ikke bruge betegnelsen »méthode champenoise« på flaskerne, som han sælger, medmindre producenten over for ham afgiver forsikring om, at den mousserende vin er blevet fremstillet på grundlag af denne metode.

Dette anbringende er givetvis ikke helt uden værdi.

Ikke desto mindre forholder det sig således, at artikel 6, stk. 5, tredje afsnit, bestemmer, at »*benviisningen* til den fremstillingsproces, der benævnes 'méthode champenoise', må dog, hvis den anvendes traditionelt, anvendes... i en periode på otte vinproduktionsår...«.

Heraf følger det, at forhandlerne opfylder den fastsatte betingelse, og at særligt *importørerne*, der traditionelt har solgt mousserende vin, fremstillet i tredjelande på grundlag af »méthode champenoise«, kan fortsætte med at henvise til denne metode.

Det kan derfor ikke hævdes, at det er let at identificere samtlige erhvervsdrivende, der kan udnytte undtagelsen.

3. Hvorledes det nu end forholder sig, er det afgørende anbringende i nærværende sag følgende.

Det fremgår af Domstolens faste praksis, at selv om man indtager det standpunkt, at undtagelsen kun omfatter de producenter af mousserende vine, der er hjemmehørende i Fællesskabet og traditionelt har anvendt »méthode champenoise« forud for det tidspunkt, da forordningen trådte i kraft, kan selskabet Deutz und Geldermann ikke anses som individuelt berørt.

Domstolen har nemlig gentagne gange stueret, at »en retsakt mister... ikke sin forordningskarakter, fordi det er *muligt* at afgøre, hvor mange eller endog hvilke retssubjekter, akten på et givet tidspunkt skal gælde for, når det dog er utvivlsomt, at den finder anvendelse på grundlag af en ved retsakten fastlagt objektiv retlig eller faktisk situation, der hænger sammen med aktens formål«³. Dette forekommer mig under alle omstændigheder at være tilfældet i nærværende sag, fordi *den midlertidige undtagelse i afsnit 3 finder anvendelse på de personer, der alene er berørt i kraft af deres objektive egenkab af producenter af mousserende vine*, og ikke »på grund af faktiske omstændigheder, der adskiller dem fra alle andre og individualiserer dem på lignende måde som en adressat«⁴.

Domstolen har således fundet, at selv om en sagsøger faktisk er den eneste importør af et givet produkt, er han alligevel ikke individuelt berørt af en beslutning, der angår denne aktivitet, og som er rettet til en medlemsstat, såfremt denne akt alene berører sagsøgeren i dennes objektive egenkab af importør af det nævnte produkt, og i samme omfang som enhver anden erhvervsdrivende, der —

3 — Jfr. for nævnte dom af 6. oktober 1982, sag 307/81, *Alu-suisse*, præmis 11.

4 — Dom af 18. november 1975, sag 100/74, *CAM mod Kommissionen*, Sml. s. 1393, præmis 19.

aktuelt eller potentielt — befinder sig i en tilsvarende situation⁵.

I de tilfælde, hvor Domstolen har admitteret en enkeltpersons søgsmål imod en forordning, har de personer, som den fandt anvendelse på, været individuelt kendt, ikke fordi de henhørte til en bestemt kategori, der var mere eller mindre afgrænset, men fordi de rent faktisk forud for et givet tidspunkt havde opfyldt en ganske bestemt formalitet,

såsom en ansøgning om import- eller eksportlicens eller en ansøgning om forudfastsættelse⁶, som kun enkelte medlemmer af den samme kategori havde opfyldt.

I andre sager kunne de fysiske personer eller selvstændige retssubjekter udpeges ved navns nævnelse⁷, eller kunne indirekte identificeres gennem Kommissionens eller Rådets akter og var særlig blevet berørt gennem de forberedende undersøgelser⁸.

På grundlag af disse betragtninger må artikel 6, stk. 5, tredje afsnit, i forordning nr. 3309/85 således anses som en forordningsbestemmelse, der er almen gyldig, jfr. traktatens artikel 189, stk. 2, og ikke som en beslutning, der individuelt berører sagsøgeren.

Jeg kan derfor kun foreslå Domstolen at afvise nærværende sag og idømme sagsøgeren sagens omkostninger.

5 — Dom af 14. juli 1983, sag 231/82, Spijker mod Kommissionen, Sml. s. 2559, præmisserne 8-10.

6 — Dom i de forenede sager 41-44/70 af 13. maj 1971, International Fruit Company mod Kommissionen, Sml. s. 83, orig. ref.: Rec. s. 411, præmisserne 16-21; dom i sag 100/74 af 18. november 1975, CAM mod Kommissionen, Sml. s. 1393, præmisserne 14-19; dom i sag 88/76 af 31. marts 1977, Société pour l'exportation des sucres mod Kommissionen, Sml. s. 709, præmisserne 9-11; dom i sag 112/77 af 3. maj 1978, Töpfer mod Kommissionen, Sml. s. 1019, præmis 9; dommene i sagerne 232/81 og 264/81 af 27. november 1984, Agricola Commerciale Ohio mod Kommissionen og SAVMA mod Kommissionen, Sml. s. 3881 og 3915, præmis 11.

7 — Dom af 29. marts 1979 i sagerne 113/77, NTN Toyo Bearing Company mod Rådet, Sml. s. 1185, præmis 11, 119/77, Nippon Seiko mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 1303, præmis 14, 120/77, Koyo Seiko mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 1337, præmis 23, 121/77, Nachi Fujikoshi Corporation mod Rådet, Sml. s. 1363, præmis 11, dommene i sagerne 138/79 og 139/79 af 29. oktober 1980, Roquette Frères mod Rådet og Maizena mod Rådet, Sml. s. 3333 og 3393, præmisserne 14-16.

8 — Dette kan særligt være tilfældet for så vidt angår forordninger om indførelse af en antidumpingtold: se dommen i sag 118/77 af 29. marts 1979, ISO mod Rådet, Sml. s. 1277, præmisserne 19-22; følgende nævnte domme: i sag 119/77, præmis 13, 120/77, præmisserne 18-21, 121/77, præmisserne 8 og 9; videre dom i forenede sager 239 og 275/82 af 21. februar 1984, Allied Corporation mod Kommissionen, Sml. s. 1005, præmisserne 10-12; dom i sag 264/82 af 20. marts 1985, Timex Corporation mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 849, præmisserne 11-15; dom i sag 53/83 af 23. maj 1985, Allied Corporation mod Rådet, Sml. s. 1612, præmis 4.